

Cirkelpunt

Erbarme dich...

https://youtu.be/X_tXqQIFdcO

Erbarm U,
Vader van alle Leven
over deze wereld
die nu in diepste duisternis gehuld
losgeslagen en verloren lijkt.
Ontdoe haar van haar last
opdat zij opnieuw in U kan ademen...

Erbarm U,
Gij Liefdeskracht
over elke ziel
die zo ver afgedwaald
Uw Licht niet meer ziet
Uw fluistering niet meer hoort,
door kilheid wordt omringd.
Beroer elk hart
opdat het eens Huiswaarts kan keren.

Erbarm U,
O Christuslicht
over Uw Kinderen,
Verlicht in hen het verborgen Pad
dat leidt naar U;
opdat de Poorten van 't Licht
zich mogen openen
tot een heilig Welkom
en U alleen kan Zijn.

Stort U dan,
met vurige Geestkracht uit
in mens en over aarde,
opdat gezuiverd wordt
wat bezoedeld is en verdorven,
opdat weggemaaid wordt
wat onvruchtbaar is en doods,
opdat geketend wordt
dàt wat 't Leven beroofd.

Laat geen mensenziel verloren gaan
die in onwetendheid
geknecht werd en misleid,
maar Verlos hen uit hun innerlijke nood.
Dat Uw Liefde elk hart mag vervullen,
Uw Licht mag overwinnen
op Aarde en in de Mens,
't Aanzicht vernieuwend
van een nieuw beginnen....

(M)cirkelpunt

*Zij die zich met het volkomen licht hebben bekleed,
worden door de machten niet gezien
en kunnen ook niet worden tegengehouden.
Wie zich in het mysterie met licht bekleedt,
zal tot eenwording kunnen komen.*

Evangelie van Phillipus

In het Paasgebeuren openbaart zich het mysterie van de ware Menswording. Wat eens tot 'leven' komt door de goddelijke conceptie en geboorte van het Christuslicht in de 'grot van Bethlehem' of het pure hart, voltooit zich op Golgotha, ook Schedelplaats genoemd, en vindt zijn bestemming in de Hergeboorte van de ware Mens. Pasen is het feest van de Overwinning, van het sterven naar de oude natuur en het herrijzen van de nieuwe Natuur door de opstanding van de Christusgeest in de ontledigde mens.

Aangekomen op de Andere Oever, geheel ontdaan van alles wat niet tot haar behoort, vindt de vergeestelijkte Ziel opnieuw haar 'heilige grond' na een lange en vermoeiende reis.

Zichzelf geworden weerspiegelt zij het goddelijk Aangezicht zoals het al altijd Was en Is.

Hier eindigt dan het innerlijke pad, is de strijd gestreden en lost elke beproeving op in het licht van 't Helder Inzicht. Wijsheid en Liefde komen tot vervulling in de eenwording van Ziel en Geest, in de twee die EEN worden staat de ware Zoon op uit het lege graf der persoonlijkheid.

Wat een kruisgang, wat een offerande van de ziele-mens op het altaar van het Licht...wat een Winst!

Geen groter verraad kent de mens, dan het verraad aan de eigen ziel. Daardoor wandelt hij lange tijd in duisternis, is hij bekleed met 'dierenvellen', vergeet zijn oorsprong en verzaakt hij aan zijn ware opdracht.

Het feest van Pasen nodigt steeds weer uit om zich het hoogste doel te herinneren wat in de mensenziel besloten ligt: de terugkeer naar het goddelijk Rijk door de opstanding van de Geest en het aanmeten van het Lichtkleed.

Want uit God worden wij geboren.

In Jezus sterven wij.

Door de Heilige Geest worden wij wedergeboren

Ex Deo nascimur

In Jesu morimur

Per Spiritum Sanctum reviviscimus

Deze 'belofte' geeft een oneindig 'vergezicht' en wakkert het verlangen aan, houdt het vuur brandend opdat de Feniks eens uit zijn as mag herrijzen. Dit staat haaks op de 'ontmenselijking' die vooral in deze tijd ingezet wordt door de Tegenkracht tot behoud van het eeuwige leven op deze aarde. Doch...vergankelijkheid kan nooit onvergankelijkheid beërven, schrijft Paulus in Korinthiërs:

*“Gezaaid wordt in vergankelijkheid,
opgewekt wordt in onvergankelijkheid.
Gezaaid wordt in oneer, opgewekt wordt in heerlijkheid.
Gezaaid wordt in zwakte, opgewekt wordt in kracht.
Gezaaid wordt een aards lichaam,
opgewekt wordt een geestelijk lichaam.”*

*“Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.”
Jezus aan Nicodemus*

Moge je dan deelachtig worden aan het Licht van Christus opdat dit Licht jouw bestemming wordt ...

Een vreugdevol Paasfeest aan allen!

(M)cirkelpunt

https://youtu.be/j3_swcgBPug

Mijn zoon, bereid je voor te ontsnappen aan de wereldheersers van de duisternis en aan dit soort lucht die bezwangerd is van machten. Maar als je Christus in je hebt, zul je deze wereld overwinnen.

Lessen van Sylvanus/ Nag Hammadi

De weg des Levens is de weg des Kruises. De "doden" slapen ongestoord en dromen in de beelden, die zij zelf verwekken. Maar zij, die door de Kracht des Allerhoogste overschaduwde zijn en in hun ziel het Nieuwe Leven dragen, worden door dit wonder zelf gedoopt en door de Geest, hun eigen geest, gevoerd in Eenzaamheid, als een woestijn waarin zij „40 dagen" vasten. Dan worden zij beproefd.

Want vele malen op een dag is het aan ons van stenen brood te maken of *te leven van wat tot ons komt, het brood dat uit de hemel nederdaalt.*

En vele malen kan een mens zich laten vallen om behoeft te worden door Gods ongeziene krachten, of *wandelen in het Licht dat hem gegeven is.* En ongetelde malen kunnen wij iets winnen aan bezit, genot of macht, indien wij huldigen wat God niet dient, of *als een steeds verliezend en mislukkend mens God dienen als een "knecht"*.

Maar zij alleen, die innerlijk herboren zijn, herkennen werkelijk de Satan, als hij tot hen komt. En hij alleen, die zoals Jezus antwoordt op het loze "vragen" - de kracht die zich in deze vragen presenteert verlossend door verkering in het Eeuwig Goed - die is niet meer wie hij tevoren was; die is gestorven en opnieuw geboren, uit water en uit geest. Hij zal ervaren wat het Evangelie eigenlijk beduidt. Hij zal allengs beseffen, dat de Goede Tijding een Mysterie is, waarvan geen sterveling dus de geheime Zin ooit zien of leren kan, maar zelf beleven moet, om tot de volle wasdom van zijn ziel te komen.

Een Myste (ingewijde in het mysterie) leert het Evangelie geleidelijk kennen als de Wezensvorm, waarin het Eeuwig Leven wordt ervaren. En door dat onbeschrijfelijk beleven worden Mysten tot Epopten (hoogste ingewijde)

Want elke Myste wordt gedoopt en in de Eenzaamheid gevoerd en dan beproefd op Moed, op Trouw en Onzelfzuchtigheid. En honderd maal zal hij beseffen, dat hij faalde; dat hij hoe dan ook de geest van licht verloochend heeft en duisternis verkoren. Doch wie de proef maar enigszins doorstaat, leert leven in de Eeuwigheid.

Hij ondervindt, dat niet alleen de Mens van Nazareth de Via Dolorosa is gegaan, maar dat hijzelf die weg betreedt. Dat niet alleen de Woorden van de Christus, maar ook Diens aardse Leven IN hem in vervulling gaat, in nooit gedroomde roerende verwantschap. Hemel en aarde gaan voorbij, Zijn Leven én Zijn Woorden blijven als de tijdeloze waarheid, die hij Nu en Hier beleven zal.

Want ziet, van die dag aan is tussen hem en al zijn naasten een afgrond, die hij wél maar zij niet kunnen overbruggen. En huisgenoten zullen ook van hém vijanden zijn, daar zij zich onbewust verzetten tegen wat hem leidt. Zij zullen als Maria en haar zonen hem miskennen in de wereld en zijn Werk beletten willen door hem als een "overspannende" naar huis te voeren.

En parallel met hun verloochening gaat de veroordeling door hen, die als jaloerse aan de kaak gestelde "priesters" van geweld en van partijdigheid, in hem het einde zien van hun op macht gegrond bestaan. Zij zullen zeggen dat hij is, wat zij zelf zijn: "bezeten" door de duivel. Wie als de volgeling van Jezus in de dienst van God verschijnt, komt met een ander doel dan al die duizenden die heulen met de ongerechtigheid waarin de mensheid leeft. Hij komt een Boodschap van verheven Vreugde brengen, waar zij leed verzwaren. Hij komt om ogen te doen zien, die zij verblinden. En om de harten te genezen, die zij breken. Hij komt om te bevrijden, wie zij binden en in hun gevangenissen sluiten. Dit alles is, als voor tweeduizend jaar.

En daarom haat de "wereld" hem, zoals zij Jezus heeft gehaat. En daarom wekt hij overal waar hij verschijnt verdeeldheid, zoals Jezus overal de mensen heeft verdeeld. Want hij verstoort het compromis dat hier regeert, opdat de valse vrede wordt doorzien, opdat de ware Vrede wordt geboren. En hij verbreekt de banden die geworden zijn uit angst en lust en machtslust, opdat de mensen vrij bestaan in Godverbondenheid. Maar overal waar hij "geneest" van stomheid of verlamming, blindheid, of melaatsheid of bezetenheid door wat en wie dan ook, daar gaat een slaaf of buit verloren voor de "kinderen der duisternis". En daar verdwijnt de schijn van waarheid en van recht waarmee de "overste der wereld" ons regeert. Zodat hij niet alleen miskend wordt in zijn huis en in zijn vaderland, maar als een uitgestotene die nergens rust kan vinden, voorttrekt om te zeggen en te tonen, hoe nabij het Koninkrijk des Hemels ons zou zijn, . . . indien wij wilden.

Zo wordt zijn komst een oordeel door een Keus. Want wie niet vóór hem is, is tegen hem en aan die keuze kan zich niemand meer onttrekken. En in de ene schaal ligt welstand, macht en aanzien, maar ook wreedheid, moord en leugen. En in de andere verachting, armoede, dienstbaarheid, maar tevens vrijheid naar de geest, en licht en liefde. Want niemand durft erkennen dat de ragen van de Satan ons van vroeg tot laat tot deze Keuze dwingen. En toch kiezen wij van uur tot uur. Wij kiezen tussen Dood en Leven.

En enkelen gaan nu eens links en dan eens rechts en doen zo duizendmaal de eerste schrede op de Weg des Levens en de eerste schrede op de Weg des Doods. Maar bijna iedereen gaat noch de ene noch de andere Weg, doch slaapt de larvensluimer ongestoord. En deze zijn het die Hosanna roepen, maar ook Kruisig Hem! Want deze allen laten zich misbruiken.

De mensheid, die haar geestelijke krankheid projecteert in de structuur van leugen, misbruik en geweld, die maatschappij genoemd wordt, duldt en verdraagt de Boodschap van de Christus slechts zolang die "ingekapseld" is in theorie en lippendienst, zodat zij deze maatschappij niet werkelijk bedreigt. Maar als een mens, als Jezus, met de waarheid in het dagelijkse leven treedt, dan wordt hij dadelijk getekend als een revolutionair of anarchist. Dan is hij "staatsgevaarlijk". De Knecht van God - niet de betaalde priester - is gevaarlijk in een staat, die op vergaderen en bestendigen van macht en rijkdom is gegrond. Zolang de mensheid door de handel en de machtslust wordt bestuurd, zal zij haar God niet dienen en zal er armoe, afgunst, oorlog en ellende zijn.

Nog altijd kiezen allen Bar-Abbas ten koste van de Zoon des mensen, die de Zoon van God zou zijn. En de ervaring van dit weergaloos "verraad" maakt deze wereld tot één groot Gethsémané. Want overal verschijnen burens, kennissen en vreemden als de slaven van de macht der duisternis, met "stokken" en met "zwaarden", de symbolen van hun dogma en geweld. En bitterder dan dit is de ervaring, dat zijn vrienden zelfs niet één uur met hem kunnen waken, als hij tot de dood bedroefd bidt, of de beker hem voorbij mocht gaan... maar engelen dalen troostend neer, zodra hij zich bezint op het: "Uw Wil geschiede."

Men zal hem "overleveren" en "geselen" met al de wreedheid van het aangerande commercieel instinct en van het aan de kaak gesteld geweld. Men zal hem treffen met het valse oordeel van verstandelijke wetenschap en van verharde harten. Het etiket "dementia" zal als een doornenkroon zijn slapen dekken. En de gemoederen der steeds misleide massa komen niet tot rust, voor hij "veroordeeld" is.

Tot hij, bezweken onder het gewicht der loden last het einde van zijn Ommegang bereikt en daar wordt "vastgenageld" aan het Kruis, dat de ontmoeting van zijn Kracht en van hun Weerstand is. Door hun geweld en leugen schijnbaar overwonnen, zal hij nog de "rover" naast hem en de leerling aan zijn voeten troosten. Nog zal hij God vergeving vragen voor zijn beulen, die niet weten wat zij doen, terwijl de dorst hem kwelt. Totdat zijn Kracht hem eindelijk begeeft en hij na droeve klacht alleen nog zeggen kan:

Het is Volbracht...

Bron: De Mystериën van Jezus in ons leven/J.W.Kaiser

Wees dan voorzichtig Voorbijganger.
Weet dat ge,
wanneer ge het voorportaal van
de Kathedraal zijt doorgegaan,
werkelijk mens wordt,
één die met de Hemel verbonden is
zoals met de aarde.

Weet dat ge beschikt
over een magisch instrument
en dat de tonen die ge speelt
op uw mentale klavier
een bovennatuurlijke weergalm vinden
waar ge zelf de klanken niet van hoort
daar deze worden opgevangen door de
aandachtige oren van een verleden
dat net zo mysterieus is als de toekomst.

Ge wist dit misschien niet.
Wij waren het allen vergeten.
Maar nu weet ge het:
Wees dan voorzichtig Voorbijganger.

Uit de Triomf van de Universele Gnosis / Antonin Gadal

Maak plaats nu voor de Christus in u
en doe wijken uw oude koning ik.
Want, hij moet wassen en ik moet minder worden
en zie: het onheilge vuur wordt eindelijk gedooft.

O mogen wij eens de ware geboorte voltrekken,
de wedergeboorte uit water en geest.
Geen mond zal dan meer dorsten,
want het Levende water is ons tot bron.

Sta op, gij allen die kreupel door het leven gaat,
omdat ge licht en duisternis dienen wilt.
Open uw ogen, gij blinden voor het Licht.
Open uw oren, gij doven voor Gods Woord.

Sta op, gij doden in uw lichaamsgraf
en hoor de stem van uw eeuwige God.
Open uw graven van stervend vlees
en laat schijnen het onmetelijke Licht.

O Christus, Brood des Levens, eeuwig Manna,
spijzig onze harten in uw Licht.
Open het tabernakel van ons gouden hoofd
opdat Gij wordt in mij en ik in U!

O Christus, uw vlees is waarlijk spijs,
want het is het vlees der opstanding.
Uw bloed is waarlijk drank
want het is het bloed van de eeuwige Geest!

Maar ons ik kan niet begrijpen
wat gij o God in ons hart openbaart,
het pleegt verraad gelijk Judas en Mordred
als Christus werkelijk spreken gaat.

O mag in ons eens de ware geboorte voltrokken worden,
de wedergeboorte uit water en geest.
Ons licht zal dan in heel de wereld schijnen
en duisternis sterft een eenzame dood.

Daarom, ontwaak uit de dodenslaap
en verhoog de zoon des mensen in uw eigen tempel.
Reinig het bloed van uw rode Jordaan
en zie: de Vader en uw Christus zijn één.

Hoort, God spreekt reeds lang in uw hart.
Ziet! Zijn Licht straalt reeds in uw hoofd
als gij leeft uit Hem die in u is,
die was voordat ik zijn Licht verbrak.

Treed dan door de deur der witte schapen,
de hartenpoort door Jezus' kracht bewaakt.
Geen andere deur leidt ten eeuwige leven
dan de hartenpoort van uw heeal.

Jezus is de goede herder, zie hem aan.
Hij wijst ons de stille weg van hart en hoofd,
spijzig ons met nieuwe levenskracht,
lest onze dorst ten eeuwigheid.

Wordt dus Jezus gelijkvormig,
ga de weg van de Heiligende Geest.
Laat Christus uw tempel bewonen,
wordt dienstknecht van het innerlijke Licht.

Geen steen kan uw Christus stenigen,
geen laster kan uw God smaden,
want slechts onwetenden stenigen en smaden
wat in henzelf geen hoeksteen meer is.

O mysterie aller mysteriën,
Gods zonen en dochteren zijn wij allen.
Word dus de God die gij zijt.
Dood de waan van uw ijdele ik.

Jezus leidt immers tot Christus,
als ge de weg gaat van het Licht.
En zie, ge draagt reeds de nieuwe klederen
zoals Lazarus, die verrees uit zijn oude lichaamsgraf.

Wie zijn aardse leven verliest,
zal het eeuwige winnen.
Ga dus de innerlijke weg
van het kruis dat uw lichaam is.

Reinig uw voeten in Christus bron,
opdat gij in nieuw leven wandelen zult.
Reinig ook uw handen en hoofd,
opdat het geestvuur weer in u stralen kan.

Drijf uit het oude Judasbewustzijn
en besef dat de Christus in u,
één is met de Vader-Moeder,
die woont in de Heiligende Geest.

Zie, Jezus wordt nu in u bewust
en de ware genezing neemt haar aanvang.
Geen macht der wereld die dat werkelijk wil,
geen duisternis die dit prille licht bejubelen kan.

Want steeds als het goddelijk kind
in ons wordt geboren,
willen machten der duisternis doden
wat uit zichzelf onsterfelijk is.

Maar geen macht der duisternis,
geen viervorst van het kwaad,
kan als Herodes doden of berechten
wat onsterfelijk en vol waarheid is.

Daarom, als Jezus in uzelf is geboren,
zal het ik zich niet meer verzetten,
want de machten der duisternis
zijn reeds geoordeeld door het Licht.

Drievoudig moet uw ziel echter ontaken,
drie tempels moet ge vernieuwen.
Hart, hoofd en handen moeten samengaan,
willen wij niet als Petrus het Licht verloochen.

De beker op het christelijke pad
moet ledig worden.
Uw lichaam worde u tot een heilige graal,
opdat het Licht vervulle wat eens in duisternis was.

Daarom, wie het pad gaat,
gaat de innerlijke weg van kruisiging,
Hij kruisigt zijn ik in het kruispunt
waar eeuwigheid en tijd elkaar ontmoeten gaan.

De wereld zal u dan bespuwen.
Zij kan u niet meer dragen,
schenkt liever vrijheid aan een moordenaar
dan één die vrij wordt in de Geest.

Draag liefdevol de pijn
van het beperkte denken met een doornenkroon
want slechts door doornen
vindt men de witte en de gouden roos.

Verdraag de spot en geselslagen
van hen die onwetend zijn.
En zie: het lichaam moe geslagen,
is bereid tot ware kruisiging.

O mystieke kruisiging, onbegrepen heilsgeheim.
Tot dit gebeuren leidt het hele pad.
Vijf zinnen moeten nu voorgoed gaan zwijgen.
Vijf wonden dekken alle overwonnen begeerten toe.

O mystieke kruisiging,
die Jezus voert van Bethlehem tot Golgotha,
de Via Dolorosa
om Christus als zon te laten stralen.

O Golgotha, heilige schedelplaats,
waarin zeven nieuwe lichten branden,
ontstoken door zuiver Christuslicht.
O schedelplaats van waarachtig denken.

Hoort! Daar klinkt het consummatum est!
Hart en hoofd zijn één.
En zie: als bewijs stroomt zuiver licht
uit de zijde van vernieuwing.

Dan volgt de graflegging.
Het oude lichaam wordt ten grave gedragen
om het nieuwe te doen verrijzen
uit het oude lichaamsgraf.

Jubelt! Weer is Christus
uit de doden opgestaan, maar nu in u.
Eens waart gij levend dood,
nu zijt ge levend geworden uit de dood.

Hoe prachtig schittert het gouden bruiloftskleed.
Het wordt door een ieder die zien kan, nu gezien.
Geen die het nog aanraken mag,
want handen zijn te zwak voor het eeuwige Licht!

O mystieke kruisiging, verborgen heilsgeheim.
Wie aan het kruis wordt gehangen,
zal overwinnen in de Geest,
zal ademen, ja, eeuwig ademen in de liefde van God.

AMEN

Bron: De weg der Katharen,
Dertien zangen van een troubadour / ©Marcel Messing

<https://youtu.be/UR-wEbZqT1c>

Tekening naar een originele afbeelding in het boek
van Danielle van Dijk :
'Het Christusbewustzijn. Een moderne inwijdingsweg.'

Heen en weer Telkens weer Tot... Op een keer.....

'Vader' vraagt Rowin. *'Waarom brengen we die mensen telkens over de stroom? Ze gaan iedere morgen heen en iedere avond weer terug. Waarom doen ze dat?'*

'Mijn jongen', zegt vader *'die mensen gaan werken.'*
'Vader, wat voor werk doen die mensen dan? Waar werken ze en wat voor werk moet er gedaan worden?'
'Luister Rowin, net zoals ik hier mijn werk heb, om de mensen heen en weer te brengen, hebben de mensen hun werk. Als ze thuis zitten hebben ze bepaalde gedachten en gevoelens en die willen ze dan ook uitwerken. 's Morgens staan ze vroeg op en vragen mij om over de stroom te worden gezet, want alleen aan de andere oever ligt de wereld van de tastbare werkzaamheden. Op sommige plaatsen is die wereld helemaal georganiseerd. De mensen hebben er leren samenwerken; er zijn organisaties en bedrijven, verenigingen en individualisten. Ieder heeft zo zijn eigen plaats en functie.

Door het werk uit te oefenen, leren de mensen een deel van zichzelf en van het leven kennen. Zij ontmoeten andere mensen en ervaren wat hen bezielt.

Na een dag van werken keren ze naar huis om te rusten en na te denken. Zo groeit hun inzicht. Ze krijgen nieuwe gedachten en ideeën en die kunnen ze dan de volgende dag weer verwerkelijken. Soms is het nodig, dat ze daarvoor ander werk gaan doen. Dan neemt een ander de vrijgekomen plaats weer in.

Zo is het leven één grote doorstroming, want alles heeft zijn eigen tijd.'

'Wat mooi, vader', zegt Rowin. Hij denkt na. *'Ik heb echter een vraag aan u. Of nee, het is eigenlijk meer een verzoek. Voordat ik u opvolg in de functie van veerman over de grote stroom, die de beide oevers scheidt, wil ik graag een bezoek aan beide oevers brengen. Ik zou willen zien hoe de mensen leven en hoe de wereld van de werkelijkheden er uit ziet.*

Bovendien voel ik hoe zich binnenin mij een levensvraag, zo noem ik die vragen die diep van binnen opwellen, aandient.

Als het namelijk is, zoals u zegt, dat het leven één grote stroom is, waarin alle vormen tot verwerkelijking komen, op de juiste tijd, dan is het leven één grote bezielende vreugde. Waarom zie ik dan zo weinig vreugde in de mensen die we overzetten. Het lijkt wel of hun gang verzwaard is.'

Vader kijkt Rowin aan. *'Het is goed, mijn jongen. Maar ga dan wel snel. En zorg ervoor dat je terug bent voor mijn tijd om is, zodat je mijn taak kunt overnemen. Ik zal je aan beide oevers éénmaal afzetten. Het ga je goed.'*

En zo gaat Rowin op reis. Bij het vallen van de avond staat hij tussen de passagiers en gaat met hen mede, richting 'huiswaarts'. Zijn vader heeft hem gewaarschuwd met niemand mee naar huis te gaan. Wel kan hij uitnodigingen tot een bezoek aannemen, maar de nachten zal hij in zijn eigen kleine meegenomen tent doorbrengen. De reden van zijn reis dient hij indachtig te blijven.

Hij ziet dat er een grote, lange weg loopt. Een lange weg met veel zijwegen. Bij de eerste zijweg, slaat een deel der passanten af.

'Wonen zij daar?', vraagt Rowin aan het overige deel der passanten, die zich voortbeweegt over de weg. 'Ja', zegt één van hen *'ieder heeft zo zijn eigen afslag. Dat weet je toch wel? Maar ach, jij bent nog zo klein. Je zult het nog wel leren. Waar woon jij?'*

Rowin wijst vooruit. *'ik denk dat ik daar verblijf vannacht. Ik kan overal mijn tent opslaan. Ik ben op reis.'*

De man kijkt Rowin nieuwsgierig aan en zegt: *"Je mag de avond wel bij ons doorbrengen. Ik ben benieuwd waar jij dan wel vandaan komt. Mijn vrouw zal het leuk vinden, eens een verzetje."*

Rowin bedankt voor het aanbod. *'Ik wil eerst zien waar deze weg op uitkomt. Ik heb niet zo erg veel tijd voor mijn reis gekregen. Als ik op de terugweg tijd over heb, zal ik aan u denken.'*

De man vertelt hem waar hij woont en slaat een zijweg in.

Het gezelschap wordt steeds kleiner. Rowin loopt zwijgend mee. Door de tent die hij op zijn rug draagt, is het net of hij één van hen is. Al de passanten dragen immers een werktas met zich mede. De weg is lang, Rowin wordt moe. Doch hij is vastbesloten vandaag zo ver mogelijk te komen.

Overigens heeft hij veel om over na te denken, want de gesprekken die de passanten onderling voeren, bevreemden hem.

Zelden is er sprake van samenwerking, Het valt hem op, dat mensen die eenzelfde zijweg inslaan, gelijke trekken vertonen waar vanuit ze werken en praten. Een soort vasthoudendheid echter belemmert een

open begrip. Rowin begrijpt het nog niet zo. Wel wordt hem duidelijk dat de gang naar huis niet bepaald een vreugdegang is, Er wordt veel geruzied en gevochten, genegeerd en overheerst.

Rowin denkt aan zijn vader. Als zij samen naar huis gaan, is vader echt blij. Hij is tevreden met zijn werk. Hij vindt het fijn om weer bij moeder te zijn, en uit te rusten, terwijl hij nadenkt over zijn werk en het leven. En moeder vindt het fijn als vader thuiskomt. Ze houden veel van elkaar en ze begrijpt hem. Hoewel ze zelf niet alles heeft meegemaakt, begrijpt ze toch alles wat vader vertelt en ze luistert met volle aandacht. 's Avonds spreken ze vaak over het leven, heel stil en dankbaar en soms maken ze mooie vormen. Moeder werkt ook, maar ze werkt anders. Rowin is er van overtuigd dat hun samenwerking heel goed is. Ze lopen nu nog maar met z'n drieën op de weg. Eén man slaat een zijweg in. De man die naast Rowin loopt, is een oude man. De weg is hem zichtbaar zwaar. Rowin begint tegen hem te spreken.

'Zal ik uw tas dragen, meneer. De weg is zo lang. Waarom woont u zover weg van de andere oever?'
De man kijkt hem vol warmte aan.
'Dank je, jongen, maar mijn last zal ik zelf moeten dragen. Iedere dag loop ik een stukje verder. Hoewel mijn lichaam oud wordt, groeit mijn verlangen te weten waar deze weg op uit komt. Mijn woning staat een eindje verderop. Elke avond als ik thuiskom, maak ik zelf wat te eten, Ik heb geen vrouw, zij is gestorven. Daarna loop ik nog verder, de weg omhoog. Eens heb ik daar een licht gezien, en ik weet dat de werken der mensen duister zijn. Mijn verlangen gaat uit naar dat licht, en al de mij geschonken krachten, wil ik benutten om Haar te vinden. Het einde van de weg. Waar voert zij heen? Zal ik het halen, nog voor ik sterf... Maar jongen, dit zijn de gedachten van een oude man. Mijn gevoel is vervuld van dit ene verlangen. In de wereld der werkelijkheden, waar ik elke morgen weer naar terugkeer, ben ik een vreemdeling. Ook heb ik geen echte thuis. Toch wil ik je uitnodigen, bij mij wat te komen eten en de avond door te brengen. Als je het niet erg vindt dat ik vanavond nog een wandeling maak naar boven.'

Rowin aanvaardt de uitnodiging. Wat deze man bezielt, is iets totaal anders dan de bezieling der overige passanten. In zijn gedachten en gevoelens leeft een verlangend vuur. En alhoewel zijn bestaan een zichtbaar lijden is, voelt hij in deze man een ware vreugde bij het spreken over het licht, dat hij eens heeft gezien. Rowin zal in zijn eigen tent slapen. Die avond, na het eten vertelt hij de oude man, dat ook hij de weg tot het einde wil afleggen. Hij is echter niet gebonden aan de dagelijkse terugkeer tot de wereld

van werkzaamheden. Hij vertelt ook, dat een andere gedachte en een ander gevoel hem aanvankelijk heeft bezielt deze weg te gaan, doch dat hij daarvan nog niet kan spreken, vooraleer hij het antwoord heeft op zijn vraag. Hij heeft ook geen idee wat te zullen vinden aan het einde van de weg, maar toen de man over het licht sprak, dat hij had gezien, had Rowin een diepe vreugde gevoeld.

'Morgen zal ik verdergaan' zegt Rowin *'en op de terugweg zal ik u bezoeken om te vertellen over datgene wat ik heb gezien.'*

Als de oude man zijn avond-gang omhoog maakt, met enkele stenen, die hij zo telkens verlegt om hoger te wonen, dicht bij het einde der weg, ligt Rowin ter ruste in zijn tent.

Hij overdenkt deze dag. Zijn levensvraag is groter geworden. Wat bezielt de mensen? Waar is de vreugde en waaraan geven zij vorm in de wereld der werkelijkheden? Waarom gaan zij heen en weer? En wat bezielt de oude man, dat zijn levensgerichtheid tegengesteld verkeert aan die der overige passanten?

Als Rowin de volgende morgen vertrekt, neemt hij afscheid van de man. *'We zullen elkaar weer zien,'* zegt Rowin hem. *'maar het zal anders zijn. Hoe, dat weet ik nog niet. Ik hoop in ware vreugd.'*

Dan gaat Rowin verder op het pad. De weg is eenzaam en wordt steeds smaller. Slechts weinigen hebben hier gelopen. Het gaan wordt hem belemmerd door de meest vreemde planten- en diervormen, door schimmige wezens en vage webben van mist, door windwaaiers, diepe kuilen en gaten, door spoelstormen en vuurzeeën.

Door verleidelijke kastelen, die schitteren als diamanten en die een wonderlijke aantrekkingskracht op hem hebben. Bij benadering blijken het luchtkastelen.

Hij ontmoet vele mooie wezens, die hem uitnodigen. Ook ontmoet hij hele nare wezens, die hem in hun magie pogen te verstrikken om zijn krachten uit te zuigen. Hij hoort wondere tonen, verlokkende melodieën en angstwekkende schreeuwen, schril in de

nacht. Ballen worden hem toegeworpen, maar niets raapt hij op om terug te spelen in een samenspel. Hij laat alles langs zich heengaan en volgt de weg. Zijn tentje zet hij 's nachts op een rustig plekje, dat iets in hem, hem aanwijst. En daarop vertrouwt hij. Hij weert alle angst door het sluiten van zijn tent. Wat steeds verder opengaat is zijn levensvraag, die hij met zich meedraagt.

Op een dag gaat de weg niet verder. Een grote ronde witte steen sluit de doorgang af. Aan weerszijden zijn hoge muren. Rowin voelt vlak bij het doel te zijn, hoe-wel het hem wel wat bevreesd.

Hij klopt op de deur en hoort :

“Welke Vraag vraagt te worden toegelaten tot het Antwoord dat binnen deze muren besloten ligt? Zijt gij waardig tot een oordeel, dat over u geveld zal worden, bij het wegen van uw wezen, of zij zuiver is van smetten. Zijt gij bereid te sterven aan al wat u achterliet en de verantwoording in uw wezen te dragen...Overweeg dit alles in uw hart. Er is geen weg terug.”

Rowin keert zich in zijn tent en overweegt de woorden...Te sterven aan al wat u achterliet.... Dat is ook: zijn vader, zijn moeder, de passanten, de oude man, de ontmoetingen onderweg met zovele vormen van manifestatie. Wil hij dat? Sterven aan dit alles?

Hij denkt aan zijn vader. Hij zal hem nooit meer terugzien. Nooit meer als voorheen.

Dan beziet hij zijn Vraag, dat een Antwoord verlangt. Haar heeft hij meege dragen. Zij heeft hem geleid, dwars door alles heen. Zij Vraagt om een Antwoord, met zulk een intensiteit dat zij zich zuivert van al wat dit in de weg staat. Het is geen vraag om zelf beter van te worden. Of toch wel... Wil hij geen goede veerman zijn en zijn vader opvolgen. Zij hij daaraan willen sterven? Maar wie zou zijn vader dan opvolgen? En wat zou zijn moeder een verdriet hebben. Zij zouden het niet begrijpen, als hij niet zou terugkeren.

Heftig woedt de strijd in hem. En als hij niet zou terugkeren tot de oude man, dat had hij toch beloofd?

Toen herinnerde hij zich, dat hij de oude man had beloofd terug te keren, maar dat het anders zou zijn.

Dit had, iets in hem, hem laten weten. Iets waarop hij vertrouwde. Twijfel, en toch door alles heen: de vraag, DE VRAAG.

Dan staat hij op en laat zijn tent achter zich. Hij klopt op de deur. Zij gaat open. Een alles verbrandend Liefdelicht straalt hem toe. Nog even voelt Rowin een pijn van de absolute scheuring van de laatste verbindingen, die hij heeft verbroken.

Dit licht is de Levende vreugde en Waarheid.

Het is het Antwoord op zijn Vraag. En niet alleen op zijn Vraag, op alle Vragen. Dit Licht is alles in Alles.

Vreemd, denkt Rowin nog, zijn Vraag was in hem gelegd en voerde hem naar het Licht. Zijn vraag lag heel diep binnenin en naarmate hij het volgde, liet hij alles achter zich. De vraag was ontvankelijk van wezen, doch nu hij het Antwoord voor zich ziet, en de vereniging der beiden vrijwel hersteld is, verdwijnt de vraag.

De Vraag verdwijnt met Rowin zelf in het Antwoord. Dan is er alleen nog Licht. Licht en Vreugde.

Een Licht dat straalt. Het straalt van binnen naar buiten. Rowin ziet helemaal geen steen meer voor het Licht. Alle poorten zijn open. Het Licht straalt overal en bezielt al het levende. De steen ligt er alleen aan de buitenkant. Hij is er door de mensen neergelegd. Zij hebben het Licht verduisterd.

Rowin ziet ook een wereld vol Licht, met gestalten die in het Licht werkzaam zijn. Hij ziet dan ook de verduisterde wereld, waarin mensen het duister bezielen.

Hij spreekt: *‘Ik zal teruggaan. Ik zal de mensen vertellen van het Licht.’*

“Er is geen weg terug, Rowin. Je kunt wel verder. Je kunt verder door de trap af te dalen in de duisternis, om aldaar de zoekende mensen een hand te reiken. Op iedere trede van die trap zijn werkers van het Licht aanwezig. De onderste sporten staan op de aarde en daar vanuit reikt ze omhoog. Hoe hoger je komt, vanaf de aarde gezien, hoe intenser de lichtkracht. De laatste trede is vrijwel gelijk aan het Licht binnenin. Via deze trap kunnen de mensen, de weg tot het Licht gaan. Stap voor stap kunnen ze het oude achter zich laten om op te klimmen naar omhoog, dat binnen is. Deze trap vangt aan de wereld der werkelijkheden. Werkelijkheden die vanuit het Licht bezien

onwettelijk zijn. Als een mens beseft hoe onwettelijk zijn werkelijkheden zijn, wordt hem midden in de wereld van werkelijkheden een helpende 'hand' geboden, die de weg wijst naar het Licht. Als de mens deze 'hand' aanvaard en op de ladder gaat staan om omhoog te klimmen, worden al zijn daden in het Licht gesteld. Tenminste voor zover hij in dit Licht gaat staan. Het is geen makkelijke weg voor de mensen, want al hetgeen het Licht niet kan verdragen, moet worden prijsgegeven.

Rowin zegt :

"Ik heb nog twee vragen, alvorens ik het juist voorgestelde zal gaan verwerkelijken. De eerste Vraag luidt: Hoe is die ladder daar gekomen?"

'Die ladder is daar gekomen omdat EEN onzer, vrijwillig tot de wereld der werkelijkheden is afgedaald.

Zijn lichaam was echter een Lichaam der Werkelijkheid. Door dit Lichaam te offeren heeft Hij de Weg omhoog bereid.'

De tweede Vraag luidt: *"De oude man, die het Licht heeft gezien en die ik op mijn weg ben tegengekomen, weet hij van het bestaan van de ladder? En waarom neemt hij een andere weg, die hij nooit zal kunnen vol-eindigen?"*

"Zijn verlangen is groot, Rowin. Daarom zal hij eens zijn doel bereiken. Hij zal echter moeten inzien, dat de weg om het doel te bereiken, aanvangt in de wereld der werkelijkheden. Daarvanuit reikt hij over de andere oever naar het Licht. Als hij zijn weg alzo bewandelt, aanvangend in de wereld der werkelijkheden, in plaats van deze te veronachtzamen, zal hij eens zijn doel bereiken."

'Maar', zegt Rowin 'als de ladder over de stroom loopt, dan moet ik deze toch hebben gezien?'

"Rowin, jij bent via de ladder de weg gegaan. Jouw proces verliep echter anders dan het proces der passanten. Je bent van een andere geaardheid en tot een ander doel geroepen. De ladder van Licht loopt via de veerpont, die de beide oevers verbindt.

Door het toelaten van, het gehoor geven aan je diepste Vraag, werd je de hand gereikt naar het Antwoord. Ga, Rowin, je vader wacht."

Rowin loopt nu de weg via de ladder terug naar de wereld der werkelijkheden. Hoewel zijn wezen is bekeerd, is hij uiterlijk gelijk de anderen.

Nu ziet hij welke mensen de weg van het Licht gaan en welke de weg van het duister: de mensen die de ladder beklimmen zijn uiterlijk gelijk de anderen, maar innerlijk betreden ze een andere Werkelijkheid.

Dan ontmoet Rowin de oude man, welke hij op de heenweg had beloofd terug te keren. De oude man is nog ouder geworden. Veel krachten resten hem niet meer. Nu ziet Rowin eerst wat deze man aan het doen is. Hij heeft het Licht gezien, doch de weg ernaar toe in de oude werkelijkheid geplaatst. De Weg echter, vraag de oude werkelijkheid op te geven voor de Ware Werkelijkheid en de Ware Werkelijkheid midden in de wereld der werkelijkheden te bewandelen.

De oude man is verheugd Rowin te zien. *'Mijn jonge vriend, hebt gij de voleinding bereikt? Het eind dezer weg?'*

'Oude man' zegt Rowin 'Het eind van de Weg, welke u zoekt te bereiken, ligt hier, onder uw voeten. U kunt er nu gaan staan. Het Licht schijnt in het heden. U kunt haar NU toelaten en uw eigen werkelijkheid in het Licht stellen.'

'Hoe bedoel je?' vraagt de man 'Ik begrijp het niet?'

'Oude man, uw tijd en krachten zijn bijna op. U zult het einde van deze weg nooit bereiken. Bovendien is ze vol gevaren, die u niet kunt trotseren als u niet nu in uw Vraag gaan staan. Het Antwoord op uw verlangen naar Licht ligt aan het eind van deze weg, die nu te bewandelen is. Dit is echter een innerlijke weg en geen uiterlijke. U bent bijna aan het einde. Durf de laatste resten eigen werkelijkheid in te leveren voor DE Werkelijkheid. Ik zie hoe groot uw verlangen is. Het verlangen naar Licht.

Aanvaard haar. Durf er in te gaan staan en aanvaard hoe de oude werkelijkheid sterft. U heeft uw tijd goed besteed aan het zoeken van Licht. Lang volgde u haar wegen, onbewust geleid door een innerlijk verlangen. Kom.'

De oude man twijfelt. De woorden die deze jonge man tot hem spreekt klinken zo onwettelijk.

Het koninkrijk binnenin?

Maar erachter gloort een licht. Het Licht dat hij eens eerder heeft gezien. Zou het dan werkelijk waar zijn? Het Licht. Hij verlangt zo naar het Licht. Zijn verlangen wordt groter en groter. Hij durft, nee móet Haar

aanvaarden in haar volle consequenties. Hij verlangt, Verlangt alleen nog maar... Licht. Al het werkelijke is immers zo onwerkelijk. Het enige werkelijke is het Licht.

En dan Dan is er Licht. In het Licht schouwt hij zijn eigen werkelijkheid. Hij ziet hoe deze sterft. Dan ziet hij naast zich, de gestalte van Rowin. Hun handen rusten in elkaar.

'Een goede reis verder, mijn vriend', zegt Rowin. 'U hoeft niet meer terug te keren tot de wereld er werkelijkheden. Volg de treden van de ladder tot een volmaakt ontwaken.'

Rowin volgt de ladder naar beneden. Nergens blijft hij langer dan noodzakelijk.

Dan bereikt hij de stroom. Hij ziet de veerboot en het huisje. Hij ziet het zoals het is. Alle oude herinneringen zijn verdwenen. Hij ziet hoe de ladder van licht door hun huisje loopt en over de veerboot. Hij ziet een man op de veerboot. Vroeger was dat zijn vader. Nu echter ziet hij hem eerst echt. Hij ziet waaraan hij gestalte geeft. Hij is werkzaam in het Licht.

De veerman komt Rowin tegemoet.

'Rowin, welk een vreugde je in wezen te ontmoeten. Het zal niet lang duren of je zult mijn plaats innemen als ik voortga op de Weg. Maar eerst moet je nog afdalen tot de wereld der werkelijkheden. Je zult daar de basis van de ladder vinden. Ik zie uit naar je terugkeer.'

Rowin volgt de ladder verder naar beneden, op de andere oever.

In het Licht schouwt hij alle vormen der verwerkelijking en bemerkt dat het veelal vervormingen der Werkelijkheid zijn. Het is verschrikkelijk om te zien.

Rowin herinnert zich de woorden van de veerman :

'De mensen gaan naar de andere oever om hun gevoelens en gedachten te verwerklijken. Ze geven vorm aan hetgeen hen bezielt.'

Hierbij had Rowin zich iets heel anders voorgesteld, iets moois. Nu wordt het hem duidelijk dat de gevoelens en gedachten van de mensen helemaal niet mooi zijn. Het zijn karikaturen der Werkelijkheid. Hij vraagt zich af hoe dit zo gekomen is. Voor deze vraag zou hij zich willen richten tot de mensen. Wie anders, zouden dit beter kunnen beantwoorden dan zijzelf?

Hij heeft echter het nadrukkelijke verbod meegekregen een mens die niet in de Werkelijkheid staat, Werkelijke Vragen te stellen, noch te Antwoorden waar geen Vraag aanwezig is.

Zijn Vraag richt hij dus tot het Licht.

'Doordat de mens tussen het Licht en de vorm kristalliseert, vindt er een schaduwwerking plaats.'

Deze schaduwwerking is opgebouwd uit afgebogen verwerklijkingsenergie en leidt een eigen leven. Omdat zij in haar bestaan afhankelijk is van degeen die haar eens vormde, zal ze zich tot die mens richten voor haar voortbestaan.. Ze vraagt verwerklijkingskrachten om te leven, omdat zij uit zichzelf het Leven niet in zich draagt. Wel wil zij zich, gezien de afspiegeling der Ware Werkelijkheid, ten volle ontwikkelen. De mens die haar eenmaal in het bestaan heeft aanvaard en haar krachten lenigt voor deze ontwikkeling, geeft zich over aan een waan. Verstoken van het Ware Licht en Leven wentelt zij zich in de macht der duisternis en bezielt haar gevoelens en gedachten. Hierdoor voltrekt zich een vervormde verwerklijking, die met hen, die zich ermede vereenzelvigen, onvermijdelijk te Zijner Tijd, zal vergaan, gezien zij geen Leven in zich draagt. Zodra het Licht zich terug trekt uit de duisternis, als de oogst van de velden is gehaald, zal het rijk der duisternis ineentorten.'

Soms vraagt iemand zich af, wat er nu eigenlijk gaande is. Hij herinnert zich dan iets van 'hoe het zou moeten zijn' of ervaart een diep ongekend verlangen, waaraan geen enkele vorm der werkelijkheid kan voldoen.

Eens zag Rowin, hoe in een mens met een grote schaduwwerking zo'n Vraag ontstond. Hij trad op die mens toe en reikte hem de hand. Op dat ogenblik klemde alle schaduwwerkingen zich om die mens heen en verduisterden de Vraag en het Licht.

Rowin zag hoe die mens streed in zijn verlangen en hoe het duister streed om dit te voorkomen.

Het werd Rowin duidelijk dat er een groot onophoudelijk gericht Verlangen noodzakelijk was, om van het duister te worden verlost. Alleen in de onvoorwaardelijke gerichtheid van het Levende gebed, kon het Licht zijn werk doen in de mens.

Door deze gerichtheid werden alle krachten samengebundeld en onttrokken aan de werken der duisternis. In het Licht werd die mens dan de ware aard van de eigen werkelijkheid getoond.

Maar de macht van het duister over de mensen is groot.

Naarmate Rowin de trap afdaalde werden de werken duisterder. Het Licht straalde onaantastbaar en op elke trede stonden haar werkers.

Nu verkeert Rowin in het diepst der duisternis. Er heerst een absolute duisternis. Hij heeft het middelpunt der aarde bereikt. De Lichtladder manifesteerde zich in EEN punt.

Daar in de diepste duisternis regeert koning ik.

Rowin blijft gericht op het Licht, als hij het kasteel van koning ik binnentreedt.

'

'Koning ik is ziek,' klinkt het door het kasteel.
'Koning ik is nu zieker dan ooit te voren. Zo ziek als nu is hij nog nooit geweest. Welke arts kan hem genezen? Grote beloning uitgereikt aan hem of haar die de koning kan genezen!! Grote beloning!!! Alle organen zijn aangetast. De ziekte trekt door zijn hele lichaam. De doktoren staan voor een raadsel. De koning lijdt onverdraaglijke pijnen. Geen middel kan deze pijn stillen.'

Rowin vraagt of hij de koning mag zien. Dat mag. Als hij zich wil aansluiten in een lange rij van uiteenlopende genezers.

Hij wacht rustig op zijn beurt. Als hij bij de koning komt, ziet hij wat er gaande is: het laatste lichtpunt, dat als een zwaardpunt in het hart der duisternis staat, staat recht in het hart van koning ik. Het duistere hart, dat geen licht kan verdragen lijdt onverdraaglijke pijnen. Vanuit het hart verspreidt zich dit over het hele lichaam.

De koning schreeuwt van de pijn. Hij smeekt om genezing. Hij wil alles bieden om genezen te worden, om weer gezond te kunnen leven. Ook schreeuwt hij van angst, woede, van het onrecht dat hem overkomt. Doch Rowin ziet, dat er ondanks dit alles, geen Vraag in hem leeft. Toch moet hij in deze diepe duisternis spreken.

Hij moet een antwoord geven, een Antwoord waar niet om gevraagd wordt.

Hij kijkt de koning alleen maar aan. In zijn ogen ligt de getuigenis van zijn hele wezen.

De waarheid straalt uit hem als EEN bundel Licht. Lang, lang blijft hij kijken. Zwijgend ziet hij de koning aan totdat de koning het uitschreeuwt:

'Ga uit mijn ogen. Ik wil je nooit meer zien. Je bent even onverdraaglijk als mijn pijnen!'

Dan spreekt Rowin: 'Eens sprak Iemand in dit duistere rijk de Waarheid. Hij zei: 'Mijn rijk is niet van deze wereld. Hij werd gekruisigd. Zijn woorden waren niet geVraagd. Zijn Werkelijkheid van Licht werd door het duister niet verdragen. Hij wist dit. Zijn kruisgang was een vrijwillig offer. Maar hij is niet dood. Hij Leeft. Maar als hij Leeft, zult u er niet meer zijn. Noch u, noch uw rijk. U zult lijden, zolang u leeft, maar uw krachten zullen minder worden, omdat het Licht overal Werkzaam is en de Waarheid zegeviert. Dan zult u sterven een eeuwige dood. Maar het is uw tijd nog niet. Uw rijk zal nog vele malen instorten en weer worden opgebouwd, doch eens zullen al uwe werken openbaar worden. Het licht zal dan van binnenuit zegevieren. En als u sterft, zal Hij zitten op uw troon. Dit zal de genezing zijn van uw ziekte. Moge het spoedig voleindigd worden.'

Rowin keert zich om en bewandelt de ladder omhoog. Hij weet niets te kunnen doen dan zijn Werk..

Anoniem

Dit is de dag, dit is de dag,
voor wie ter Koningsbruiloft komen mag.

Zijt gij daartoe geboren,
door God tot vreugd verkoren,
moogt ge de berg opgaan,
alwaar drie tempels staan,
en daar het Wonder gadeslaan.

Blijf op het doel gericht!

Bezie uzelf in 't licht!

Zoudt ge u niet ijd'rig baden,
de bruiloft zou u schaden.
Wee hem die talmt in zonden,
hij wordt te licht bevonden.

Sponsus et Sponsa
(bruid en bruidegom)

Uit de Alchemische bruiloft van Christiaan Rozenkruis
J. Van Rijckenborgh

Het is bekend dat het verheerlijkte lichaam van de oorspronkelijke mens zich niet meer kan openbaren. Het is verdwenen, want een etherisch stoffelijk lichaam heeft de eigenschap dat, wanneer het niet gevoed wordt uit een astraal moederveld, het vervliet tot een niets. De oorspronkelijke bezielende factor, de microkosmos, de ziel, zij is werkeloos geworden, ontledigd, niet meer in staat zich te openbaren.

En de Geest, die het wonder deed geschieden, heeft zich teruggetrokken.

Door een aards geboorteprocés wordt nu een persoonlijkheid geboren en verbonden met een ziel. Die persoonlijkheid is, op zichzelf beschouwd, een ander wonder van de liefde van God. Want zij moet gezien worden in samenhang met een noodorde-plan, om de gevallen oorspronkelijke mens weer tot leven te voeren. Immers, de aardse persoonlijkheid heeft als tijdelijke verschijning de roeping, haar ziel, haar microkosmos, te redden uit haar gevangenschap, en door zelfovergave, door endurend streven, op te gaan in de Andere, die weer tot leven moet worden gevoerd. Tot allen klinkt daarom de roep, dit grote heilsfeit te volbrengen, in en door de grote kracht van de oorspronkelijke natuur.

U weet dat bij de aanvang van de Evangelien twee figuren tevoorschijn treden, om de mens het pad en het grote, heerlijke doel der zelfovergave duidelijk te maken en voor te leven, namelijk Johannes en Jezus, Johannes de Doper en Jezus de Christus.

Twee mannen, twee profeten en heilbrengers, die ons de christelijke heilsleer daadwerkelijk openbaren, in haar aanvang, haar voortzetting en in haar volschone overwinning.

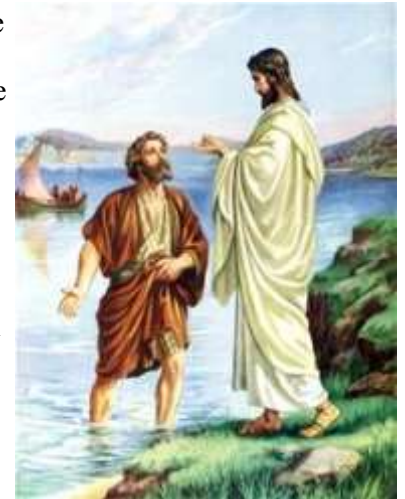
Johannes is de natuurgeborene mens die, evenals u, geheel en al besloten is het pad der grote bevrijding te bewandelen, en alle consequenties daarvan van harte te aanvaarden. Deze mens brengt het grootste offer dat een mens maar brengen kan, namelijk het offer van zichzelf. Nochtans wordt hij een profeet en een doper genoemd. Hij verkondigt het ene pad van bevrijding dat voor een noodordeschepsel mogelijk is.

Aangezien hij dat pad zelf voorleeft, gaat er grote kracht van hem uit. Immers, hij verbindt zich weer, door reinmaking, met de oorspronkelijke fundamentele natuur. Aldus is hij in staat anderen van die heerlijke kracht mee te delen. En zo is hij tegelijkertijd een doper, een krachtverbrenger. Want niets is zo aanstekelijk en tot dadenrijkdom inspirerend, als het schouwen van een mens die doet wat hij zegt, die beleeft wat hij leert. Zo treedt Johannes voor ons als het prototype van de ware leerling van een Geestesschool.

Alle gnostieke broederschappen, die na het begin van onze jaartelling hun arbeid hebben volbracht, verklaren met nadruk dat de verschijning van Jezus de Christus slechts een 'schijn' was, en zijn kruisdood derhalve

een onmogelijkheid. Zij bedoelen te zeggen dat Jezus de Christus geen natuurgeborene was, en dus evenmin een gekristalliseerde persoonlijkheid van vlees en bloed kon bezitten, zoals dat van de gewone mens. Wij weten dat de Johannes-mens, wanneer hij zijn werk principieel voleindigd heeft, vanzelfsprekend, ja natuurnoodzakelijk verglijden zal in en worden zal de Jezus-mens.

Wie is dan toch Jezus de Heer? In zekere zin in Hij geheel en al dezelfde entiteit die Johannes de Doper wordt genoemd. Want wanneer Johannes zijn weg door de woestijn volbrengt, dan kan het niet anders of hij ontmoet op een gegeven moment – tot aan het dieptepunt, tot het criterium gekomen – Jezus aan de Jordaan.

Dat wil zeggen dat in de microkosmos van de Johanneïsche mens zich de Andere, de oorspronkelijke etherisch-stoffelijke gedaante weer gaat manifesteren. Zo zijn er vanaf dat moment twee gestalten in de microkosmos: Jezus en Johannes, de oorspronkelijke en de natuurgeborene.

Hoe is dat mogelijk? Johannes zal, als dienaar van de Heilige Graal, zijn verstandelijke hersenbewustzijn, zijn astrale lichaam, volkomen reinigen en in overeenstemming brengen met de goddelijke natuur.

Terstond openbaart zich dan de Geest, de roep van de Vader, in de betrokken microkosmos.

In het hart, als in een spiegel, ziet Johannes het gelaat van de Oorspronkelijke.

In de verbijstering van deze ontmoeting ontwikkelt zich in de aanvang enige verwarring: Jezus vraagt, door Johannes te worden gedoopt, terwijl toch eerder het omgekeerde het geval zou moeten zijn. Ook zou u kunnen vragen: 'Waarom moest Jezus door Johannes gedoopt worden?'

Het antwoord moet luiden dat hieraan een wonderheerlijk mysterie ten grondslag ligt.

De Andere, de Oorspronkelijke, openbaart zich in de endurende natuurgestalte van Johannes, die zich volledig aan Hem overgegeven heeft, met de woorden: 'Hij, de Andere, moet wassen en ik moet ondergaan.' Het ligt nu voor de hand dat de wedergeborene ziel van Johannes, die een goddelijke ziel werd, en die aldus Jezus in zich openbaarde, zijn Johanneïsche kracht, uit de natuur geboren, in dienst stelde van de Jezus de Christus in hem, om deze in staat te stellen zich aan de

mensheid te openbaren, in volstrekte offerande.

Zo aanvaardt Jezus de Heer dan zijn kruisgang in de Johanneïsche mens, om daarin alles wat de eeuwen in de microkosmos versteend hebben, wederom tot leven te wekken en aldus de gehele microkosmos te reinigen. Voorwaar een historisch gebeuren.

Doch niet bij een mens, maar, Gode zij dank, bij vele miljoenen die ons reeds voorgingen.

Zo wordt de kruisdood van Jezus in Johannes, de laatste, de allerlaatste offering aan Johannes, die reeds lang tevoren in zelfovergave onthoofd werd. Zo volgt daaruit de opstanding in het eeuwige leven.

Moge ook u zo Jezus de Christus ontmoeten, en Hem navolgen, tot het glorievolle einde.

Bron: Het Levende Woord / Catharose de Petri

**"Alles wat van het vergankelijke komt
zal vergaan
omdat het van het vergankelijke stamt.
En al wat uit onvergankelijkheid komt
vergaat niet
maar is onvergankelijk.
Zodoende zijn vele mensen verdwaald,
omdat zij dit verschil niet kenden
en zij stierven."**

Wijsheid van Jezus Christus
Nag Hammadi

Een mens die innerlijk weet kan niet meer misleid of gemanipuleerd worden. Hij ademt en leeft vanuit een ander ademveld, een andere energie, een andere dimensie. Het nieuwe breekt in hem door en het oude laat hij over aan de golfslag der verandering.

Zo'n mens leeft het endura, zoals de katharen het noemden. Hij laat het oude vuur, dat tot verankering in de wereld der verandering leidt, in zichzelf 'uitdoven'.

In zo'n mens vindt een radicale ommekeer plaats.

Hij bouwt zijn huis voortaan op een rots, waarbij geen uiterlijke hamerslag wordt gehoord. Niet op een rots van graniet, maar op een rots van wijsheid en vertrouwen. Geen huis van steen bouwt hij, maar een 'huis van licht', een lichtlichaam, waarin al wat is transparant wordt en de kosmische liefde haar werking kan vinden.

Niemand kan de bouw van dit huis tegen houden. Geen slagregen van de wereld kan dit huis raken.

Een mens van inzicht maakt zich gereed om huiswaarts te keren, in te keren tot het ware Zelf.

© Marcel Messing

De bovenstaande plaat van de schilder Johfra heeft als titel Zoon der slangen. De beschrijving bij dit kunstwerk luidt:

**"Hij heeft zichzelf, levende,
tot een graf gemaakt'.**

Uit het graf van de natuur rijst de Zoon op, bekleed met het Gouden Bruiloftskleed van de nieuwe ziel.

Hij is de nieuwe Mercurius, de driemaal grote Hermes, zijn hoofd gesierd met de gouden wonderbloem van het nieuwe denkvermogen, in zijn handen de vurige slangen van het vernieuwde spinale fluide, het positieve en het negatieve aanzicht. De vijf contactpunten van de nieuwe ziel met de getransfigureerde persoonlijkheid stralen als rozen.

Hij heeft zijn Pymander gevonden.

Zo rijst hij op, één met de Geest, van heerlijkheid tot heerlijkheid, achter zich latende de doodsbeenderen van de vele mislukte pogingen in de woestijn van het dialectische leven.

Wie en wat is de nieuwe mens, die uit het onvergankelijke zaad oprijst?

Wie en wat is de nieuwe mens die u van over der grens die u bereikt hebt, roept en wenkt?

Het is de zielemens, de eeuwigheidsganger, de naar de ziel wedergeborene.

De dialectische mens die het pad van het endura gaat, is de laatste mens die vanuit zulk een mikrokosmos het dodenrijk toevalt. Zijn naam wordt in het Evangelie aangeduid als Johannes.

De zielemens is de eerste, de Jezusmens, van het eeuwigheidsrijk.

De dialectische mens die de dood der zelfofferande voor het onvergankelijke zaad in hem wil sterven, de mens dus die waarlijk een rozenkruiser wil zijn, gaat, via de alchemische verandering, door de poorten van de vrijwillige dood de eeuwigheid binnen.

U weet dat er over dit onderwerp heel wat te zeggen valt en dat de kandidaat, alvorens deze heilsweg van het sterven in Jezus de Heer te kunnen bewandelen, heel wat dient te weten en heel wat dient te ondergaan en de kruisweg der rozen, een grandioze lijdensweg, heeft te bewandelen.

Doch, broeder, zuster, versaaq niet, houdt nimmer op te trachten. U zult anders tot tal van vergissingen komen en u weet dan nooit of u sterk genoeg zult zijn. En wie niét weet, en zich dus ook niet aan de wetten van het pad kan wijden, zal door tal van dwaallichten telkens opnieuw geslachtofferd worden en zelfs het gevaar lopen voor het pad geheel verloren te gaan. Denk hier aan het bijbelwoord: "Mijn volk gaat verloren omdat het geen kennis heeft."

Daarom dient de kandidaat die zich geheel aan het pad van de roos, het pad van bevrijdende dienstbaarheid wil wijden, een zevenvoudige weg te bewandelen, die in De Alchemische Bruiloft van Christiaan

aan Rozenkruis nauwkeurig wordt beschreven. Het is het pad van wedergeboorte, het opnieuw geboren worden van de oorspronkelijke mens, een pad dat altijd ook door een doodsvalei voert. Bij wedergeboorte moet er iets sterven om iets anders — edeler, verhevener, subliemer — de mogelijkheid tot openbaring te schenken. Daarom wordt dit pad zowel door diepe vreugde en nieuwe innerlijke ontplooiing gekenmerkt als — tot op zekere hoogte en gedurende enige tijd — door smart en lijden. Een lijden evenwel van een louteringsbrand die al het onheilige en onedele tenietdoet, om het vlekkeloze, reine, onvergankelijke, plaats te kunnen bereiden.

Al wie de nood en het lijden van de mensheid in deze tijden aanschouwt en de roep die van de Gnosis uitgaat tot in de diepe diepten van zijn hart ervaart, zal niet anders kunnen doen dan zich vastbesloten tot dit zevenvoudige pad van verheffing en van dienstbaarheid toekeren.

Tallozen in de wereld heeft men van kindsbeen aan geleerd het koninkrijk Gods, het rijk van Christus, buiten zichzelf te zoeken, ten gevolge waarvan alle waarden, alle krachten die in hen zijn om het koninkrijk in hen te bevestigen, uit hen wegvloeien.

Zo projecteren zij dat wat in hen bevestigt zou moeten worden als een verwrongen spiegelbeeld naar buiten, een beeld dat geen werkelijkheid, geen leven heeft, maar een product is van de waan.

Tot hen allen roept het Licht, roept de Gnosis: Keer u om op uw levenspad! Ook u kunt het goddelijk kernbegin-sel in u, de roos des harten, in uw hartheiligdom belevendigen. Ook in u zal het magische bloed der vernieuwing het wonder der wedergeboorte kunnen bewerkstelligen.

Het pad dat wij u wijzen, moet u niet zoeken buiten u — daar waar u slechts waan en nevelflarden zult vinden — doch keer in tot het koninkrijk Gods dat binnenin u is. Ontsluit deze goddelijke wereld en maak de onsterfelijke mens, de zielemens in uw hart, vrij, door uw volledig alchemische offer. U bezit, met de roos, de sleutel daartoe. Mogen wij allen de grote wereldrevolte die nadert, tegemoet treden als de morgenstond van het bereiken.

Uit de Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis
J. Van Rijckenborgh

